

Γράφει ο **Κίμων Ρηγόπουλος**

Είχα την αντοχή να διαβάσω και ν' ακούσω τα ηχητικά αποσπάσματα της συνέντευξης της Μπέτυς Μπαζιάνα στην Εφημερίδα των Συντακτών.

Πρόκειται φανερά για μια συνέντευξη-εκδούλευση όπου το ένα χέρι νίβει το άλλο και τα δυο τον ΣΥΡΙΖΑ. Αυτό όμως που προκαλεί το ρίγος όσων ακόμα διατηρούν την πολυτέλεια να αισθάνονται και να συναισθάνονται είναι η πραγματιστική ψυχραιμία της κυρίας Μπαζιάνα. Η μάταιη προσπάθειά της να ανασκευάσει την πραγματικότητα με όλες τις συνταγές ενός μελοδράματος από το οποίο απουσιάζει το δράμα. Και είναι το δράμα που ενισχύει με πειστικότητα το μελό.

Η ρηχότητα με την οποία προσεγγίζει το επίδικο του δημοψηφίσματος και την ομαλή προσγείωση της «αφελούς» συμμορίας του ΣΥΡΙΖΑ στο ρεαλισμό, σπάει κόκκαλα. Όχι φυσικά τα κόκκαλα του δικού της μυσσκελετικού συστήματος αλλά όλων εκείνων που επιμένουν να σέβονται τη γλώσσα επειδή «κόκκαλα τσακίζει». Τι δικολαβίστικη ευφράδεια! Τι απενοχοποιημένη τρέχουσα ρητορική! Τι θαυμαστή μανταμσουσουδοσύνη με το περιτύλιγμα της ναυαγισμένης ψυχής που όμως αντέχει! Εδώ η ανθρωπολογία σηκώνει ψηλά τα χέρια της. Γιατί η πολιτική ιδεολογία έχει ήδη προ πολλού παραιτηθεί. Με φωνή που προσπαθεί να σπάσει αλλά δεν τα καταφέρνει η κυρία πρωθυπουργού διεκτραγωδεί τα δεινά της ψυχής της κάθε που ξημερώνει η 5η Ιουλίου. Το τι ξημερώνει κάθε μέρα για τον ελληνικό λαό είναι μια υποσημείωση της Ιστορίας που δεν αφορά τα μεγάλα ιστορικά μεγέθη.

Όταν μακιγιάρεσαι την συναίσθηση γίνεσαι αυτομάτως ηλίθιος. Όταν το αχ βαχ ενός λαού γίνεται το διαβατήριό σου για την πρωθυπουργία είσαι απλούστατα καθίκι. Ναι, ξέρω, η επιτομή του λιπόθυμου πραγματισμού λέει ότι ο σκοπός αγιάζει τα μέσα. Ξέρω ακόμα ότι το μεγάλο ψάρι τρώει το μικρό. Η στιγμή που το μικρό ψάρι μεγεθύνεται για να κολυπήσει στο ιχθυοτροφείο με τα μεγάλα είναι το θέμα μου. Πόσες τεχνικές πρέπει να επινοήσει τότε αυτό το μικρομέγαλο ψάρι, κυρία Μπαζιάνα μας; Αυτό είναι το θέμα. Και σ' αυτό δεν θα μπορέσετε να απαντήσετε ποτέ. Γιατί χωρίς αυτογνωσία δεν υπάρχει απάντηση. Και χωρίς μνήμη, το προαπαιτούμενο της αυτογνωσίας, η μεταλλαγμένη σε τσιπούρα μαρίδα μαθαίνει αδέξια να κολυπά χωρίς να αντιλαμβάνεται ότι έχει για τους ψαράδες μία και μοναδική αξία χρήσης. Τα χαιρετίσματά μου στον εξίσου αβαθή σύζυγό σας, κυρία μου. Και κάθε 5η Ιουλίου να θυμάστε το πάνσοφο ρητό: *Αν δεν ταιριάζατε δεν θα συμπεθεριάζατε.*